

Братя Грим

Мнимият гадател

Живял някога старец със своята старица. Били много, много бедни. Един ден останали без троха хляб. След като гладували три дни, старицата отишла при съседите, помолила да им изчисти къщата, а те да я нахранят. Успяла да скрие парче хляб и за мъжа си. Като се върнала, дала му го и рекла:

– Вземи и яж, но трябва да измислим нещо, защото, ако така продължава, скоро ще умрем от глад.

Дълго мислили те и най-накрая старицата се сетила:

– Нищо, че не знаеш да четеш и да пишеш, ще кажа на съседите, че си сънувал сън, от който си разбрал, че можеш да лекуваш болни и да предсказваш съдбата.

Тръгнала старицата да разгласява новите умения на мъжа си. Най-напред в къщата им дошла една съседка с детето си, което неспирно плачело. Старецът го взел на ръце, започнал тихичко да му говори, детето усетило добрината му и скоро престанало да плаче. Майката се изненадала, зарадвала се, дала на стареца малко дребни пари и си тръгнала. Скоро новината се разнесла из целия град, хората прииждали и старците забравили бедността.

В това време царят изгубил своя любим пръстен. Дълго го търсили, но не го намерили. Ядосал се царят, извикал първия си съветник и му казал:

– На всяка цена намери пръстена ми, иначе те чака смърт.

Уплашен, съветникът извикал в двореца всички известни гадатели, разказал им всичко и им наредил да търсят пръстена. Но никой от тях не успял да го намери, защото той сам го бил откраднал. Тогава царят събрал всичките си съветници и придворни и ги попитал дали не знаят кой може да помогне. Един царедворец казал, че на края на града живее старец, който предсказва съдбата. Царят наредил да го доведат и му казал:

– Изгубих един пръстен. Давам ти три дни срок да го намериш. Ако не успееш, ще заповядам да ти отрежат главата!

Уплашил се старецът, но като видял, че няма друг изход, помолил царя да му отреди малка стаичка в най-отдалечения край на двореца и да не пуска никого вътре. Два дни мнимият гадател седял затворен в стаичката, мислил, мислил и разбрал, че позорната смърт няма да го отминее. Заплакал и занареждал:

– Оле, оле, грешна душо моя! Ще загинеш заради лъжата! Оле, оле!

В това време царедворецът, който подслушвал отвън, ужасен си помислил: „Той е разбрал, че името ми е Оле и че пръстенът е у мен. Ако не уреда нещо с този гадател, лошо ми се пише!“

Бързо влязъл в стаичката и разказал на стареца, че всъщност той е крадецът на пръстена. После му го показал и го попитал дали може да измисли нещо, за да го спаси. Старецът се зарадвал, че ще спаси и себе си, помислил малко и попитал:

– Има ли в двора кокошки?

Като разбрал, че има, казал на царедвореца да му донесе една белязана кокошка. Той донесъл кокошка с бяло перце на крилото. Старецът сложил пръстена в парче хляб, дал го на птицата и тя го глътнала. Тогава царедворецът отново я върнал в кокошарника.

На другия ден царят извикал стареца, за да разбере дали е открил пръстена.

– Пръстенът ти, царю, е в гушата на една от твоите кокошки – казал старецът. – Нека да излезем на двора и аз ще ти я покажа.

Така и направили. Старецът посочил на царя кокошката с бялото перце, царят наредил на готвача да отнесе птицата в кухнята и да ѝ отреже главата. Готвачът изпълнил заповедта и намерил пръстена в гушата на кокошката. Царят се зарадвал, наградил стареца богато и го пуснал да си върви. Така мнимият гадател и умната му жена завинаги се избавили от нищетата.

КРАЙ

© Димитър Стоевски, превод от немски

Brüder Grimm

Сканиране и разпознаване: Анани Младенов

Публикация:

Братя Грим – Приказки

Превод – Димитър Стоев

Илюстрации – Антония Дончева

Редактор – Петя Дочева

Технически редактор – Иван Додов

Издателство – „Св.св. Кирил и Методий“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2512>]